

EEN ANDERE BELICHTING VAN HET EXOTEN VRAAGSTUK

door

B. STOFFEL

Bij het doorkijken van voorjarige boschbouwtijdschriften viel mijn oog op bladzij 339 van den jaargang 1936, waar Dr. E. Meijer Drees over het exoten vraagstuk schrijft.

Ik zou daarop niet teruggekomen zijn, wanneer niet aan het einde van zijn betoog de volgende waarschuwing geschreven staat: „Men worde zich er van bewust dat men zich bij den aanplant van exotische naaldhoutsoorten op een zeer gevaarlijken weg heeft begeven, waarbij de mogelijkheid lang niet uitgesloten is, dat de boschbouw in Nederland bezig is op den duur zijn eigen graf te graven, door zich te laten leiden door tijdelijke voordeelen en de toekomst uit het oog te verliezen”.

- Aangezien deze ontboezeming aan een louter theoretische gedachtegang ontsproten moet zijn, zou ik er mijn langjarige praktijkkennis naast willen zetten om Dr. Meijer Drees gerust te stellen.

In de eerste plaats zijn de tegenwoordige boschbouwers van Wageningen voldoende overtuigd dat geheele kaalslag van het bosch ruïneerend werkt op den boschgrond, zij het ook, dat de rohhumus, die in alle eensoortige naaldhout bosschen ligt opgehoopt, er soms gedeeltelijk door wordt verteerd. Daarom wordt kaalslag ontraden en beproeft men door dunning en inbrenging van loofhoutstruiken de omzetting van de rohhumus in goede banen te leiden.

Zelfs de *onderplanting* van in N.W. Europa inheemsche naaldboomen met exoten, is m.i. reeds een schrede voorwaarts op dien weg. De praktijk heeft n.l. uitgemaakt dat de boschafval van de bedoelde exoten sneller verteert, dan van Europeesch naaldhout.

De bosschen op onze magere zandgronden kunnen zonder deskundige verpleging nimmer aan den eisch der duurzaamheid voldoen. In de praktijk is echter de mogelijkheid aangevoeld, om door gemengd loof- en naaldhout, de boschgrond tegen achteruitgang te behoeden.

In een langjarige proef met grijzen els op armen zandgrond, heb ik den invloed van den afval daarvan leeren kennen op de omringende boomen. Ieder boschbouwer die dergelijke proeven neemt, zal met mij overtuigd worden van

baar wordt, kan een poging tot inbrenging van opgaand loofhout (in de eerste plaats eik) bijdragen tot betere boschgrondvorming.

De waarschuwing van Dr. Meijer Drees is zonder bewijskracht. Heel veel kan over deze dingen gediscussieerd worden, maar bewijzen kunnen alleen in de praktijk worden verkregen en het spoedigst in een goed en groot opgezet boschbouwarboretum.

UIT DE DAGBLADEN.

Algemeen Handelsblad, 9 Febr. 1939.

NATUURBESCHERMINGSWET SPOEDIG GEWENSCHT.

Verschenen is het Voorloopig Verslag der Eerste Kamer over de begroting van Economische Zaken.

Verschillende leden betoogden de wenschelijkheid van spoedige totstandkoming eener Natuurbeschermingswet, zulks mede in verband met de bestaande ontginningsplannen.

Voorts bepleitten deze leden bij ontginningen zooveel mogelijk den boschbouw uit te breiden.

Verscheidene leden konden zich niet vereenigen met de houding der regeering, aangenomen tegenover de Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland. Daargelaten de formeele bezwaren, welke tegen het Koninklijk besluit van 27 April 1938 kunnen worden ingebracht, achtten de leden hier aan het woord het ook practisch niet aannemelijk, deze vereenigingen met haren uitnemenden staat van dienst te willen onderwerpen aan streng toezicht.

Andere leden spraken hunne bezorgdheid uit over de bedreiging der duinen door woningbouw en wateronttrekking.

Enkele leden bepleitten wederom spoedige indiening van een nieuwe jachtwet.

Gevraagd werd, of met de bescherming der vogels niet te ver is gegaan.
